

Ismeretlen ellenforradalmak a diktatura alatt

Szentkirályi Béla főkapitány elmondja, hogyan akarták megbuktatni a bolsevizmust

(Saját tudósítónktól.) Valamelyik népbiztos mondotta egy népgyűlésen nagy elkeseredéssel, hogy „egész Budapest ellenforradalmár!” Ha soha máskor, de ez alkalommal a népbiztos elvtárs igazat mondott. Akár polgár, akár munkás volt, itt mindenki csak azon törte a fejét, hogyan lehetne a Hungáriabeli rablóbandától megszabadulni. Különösen azokban reménykedtek az emberek, akiknek összeköttetésük volt a katonasággal, vagy a rendőrséggel. A szovjet urai ezt jól tudták és Korvin-Klein Ottó legfontosabb szerepe éppen az volt, hogy állandó megfigyelés alatt tartsa az államrendőrség kidobott főtisztviselőit, a magasbrangu katonatisztekét, akik nem tudtak idejekorán elmenekülni Pestről, továbbá azokat a politikusokat, akikről nyilvánvaló volt, hogy nem ülnék összetett kezekkel, hanem minden gondolatuk az, miképen lehetne letörni a vörös terrort.

Nehéz munka volt a Korviné, ezt el kell ismerni. Nem volt utca ebben a tönkretett városban, ahol ne lettek volna titkos összejövetelek, ahol ne dugták volna össze a fejüket az emberek, ahol ne született volna meg valamelyes gondolat a rettegett kommun letörésére. Voltak azonban olyanok is, akik nem elégedtek meg a pusztá megbeszélésekkel, akik egy lépéssel már tovább mentek és szembeszállva minden veszéllyel, terveket dolgoztak ki, amelyek azonban sajnos nem sikerültek és nem rövidítették meg Kun Bélák életét. Azok közé akik több ízben is megkockáztatták az ellenforradalom szítását, tartozott Szentkirályi Béla főkapitány is. Háromszor tartóztatták le Korvin vérebei, forradalmi törvényszék elé cipelték, állandóan figyelték, házkutatásokat rendeztek nála, de a főkapitány nem csüggedt el és bámulatos szívóssággal ott volt mindenütt, ahol valamit tenni lehetett a jogrend visszaállítása érdekében. Most átadjuk neki a szót és aki figyelemmel kíséri előadását, hallatlanul izgalmas és érdekes fejezeteket fog megtudni a magyarországi bolsevizmus történetéből.

A torpedó

— Március utolsó napjaiban történt — beszéli Szentkirályi Béla, — Kőbányán volt doigom és az utolsó villamossal jöttem haza Pestre. A villamoson talákoztam Kovácvics Milos detektívvel, aki azt mondotta, hogy fontos beszélőnivalója volna velem. Kimentünk a Perronnra, ahol nem volt egy lélek sem és itt Kovácvics felvetette a tervet, hogy tenni kéne valamit a népbiztosi uralom letörése érdekében. Többféle módot eszeltünk ki, amikor kifejtettem előtte, hogy csak úgy lehet ezektől megszabadulni, hogyha elpusztítjuk őket. Azt mondottam, hogy a miniszterelnöki palotát kéne légberöpíteni akkor, amikor a népbiztosok ott tanácskoznak. Kovácvicsnek tetszett ez az ötlet és azt mondotta, hogy van egy csomó társa, akik összeköttetésben állanak az obudai matróz-különítménnyel, onnan lehetne robbantóanyagot szerezni. Nekem is volt ott egy ismerősöm, egy Holczer nevű fiatalember, aki már a Károlyi-kormány alatt igen értékes szolgálatokat tett nekem és már akkor sokat tudtam meg általa a kommunista terveiről. Megállapodtunk Kovácvicssel, hogy megkeressük az érintkezést ezekkel a matrózokkal és beavatjuk a tervbe néhány kollégánkat, köztük Kormos detektívönköt is.

— Másnap kimentem Obudára és ott, ahol a matrózkülönítmény volt elszállásolva, órákig vártam, hátha megtalálom Holczert. Sajnos, nem jelentkezett. Másnap újból kimentem. Ekkor már kedvezett a szerencse és megláttam a fiatalembert, amint kijött a kapun. Megszólítottam és elmondtam neki a tervet. Holczer hajlandó volt a közvetítő szerepére vállalkozni és megígérte, hogy összehoz egy segédmérnökkel, aki meg tudja szerezni a robbantó anyagot. Még kétszer talákoztam Holczerrel, aztán megszakadt köztünk az összeköttetés. Eszerevettem ugyanis, hogy állandóan figyelnek. A lakásom előtt folyton detektív áll. Obudára nem mehettem és Kovácvics sem kereshetett fel.

— Április másodikán éjjel aztán megtörtént az, amitől félttem. Amikor hazaértem, két detektív és négy fegyveres ór várt a kapunál. Közrefogtak és feljöttek a lakásomba. Itt házkutatást tartottak. Felforgattak mindent, minden írást elvették és csak egy mellékesen egy ezüst Omega órát is. Miután a házkutatással végeztek, kijelentették, hogy le vagyok tartóztatva. Elvitték József főherceg palotájába, akkor még ott székelt Korvin-Klein Ottó. Amikor odaértünk körülbelül négy óra volt reggel. Korvin aludt, felkeltették és eléje vezettek. Korvin gunyosan végigmért, aztán így szólt:

— Milyen nagy ur volt. És most milyen kicsi. Erzi ezt?

— Miért hozatott ide? — kérdeztem.

— Ne ezt kérdezze, inkább feleljen arra, hogy tudja-e, mi az a torpedó?

— Hogyne tudnám — mondtam.

— Azt tudja-e, mivel töltik?

— Valami robbanóanyaggal.

— Mondja csak meg pontosan, hogy mivel, maga azt nagyon jól tudja.

— Nem vagyok piroteknikus, én jogász vagyok, tehát nem tudhatom.

— Tudja-e, mi az ekrazit? — kérdezte ezután és előadta, hogy biztos tudomásuk van arról, hogy mi több detektívvel együtt a miniszterelnöki palotát levegőbe akartuk robbantani. Felszólított, hogy valljak be mindent, mert lesz rá módja, hogy kivallassa belőlem az igazat. Én tagadtam, mondtam, hogy semmiről nincs fogalmam és még mindig nem tudom, hogy miért vagyok itt.

— Most egy mellékszobába vittek, ahol egy detektív őrizetere biztak. Ez jóérzésű embernek látszott. Bizalommal fordultam hozzá és azt kérdeztem tőle, hogy kik vannak még ebben az ügyben letartóztatva. Kijelentette, hogy senki és erre szavát is adta. Most már biztosra vettem, hogy nincs nekik semmi bizonyítékuk ellenem és ezért másnap reggel, amikor újból Korvin elé vezettek, határozottan kijelentettem, hogy fogalmam sincs arról, amivel vádolnak. Ekkor el is engedtek.

— Nyilvánvaló volt, hogy Holczer jóhiszeműleg szólt a dologról több társának, de közülük valamelyik besugója volt Korvinnak. Így hiúsult meg a miniszterelnöki palotának légberöpítése. Ez volt az első ellenforradalmi terv, amelyik már csirájában meghiusult. Nyilvánvaló, hogy ennek a tervnek a kipattanása következtében költözött át a szovjet a miniszterelnöki palotából a Hungária-szállóba, ahol nagyobb biztonságban érezték magukat a népbiztosok.

A második letartóztatás

— Ettől a naptól fogva állandóan figyeltek. Egy pillanatra nem mozdulhattam el otthonról, hogy ne követett volna detektív. Nem birtam előre szabadulni. Amikor pedig otthon voltam, akkor állandóan a kapu előtt állt. Egyszer reggel, amikor elmentem otthonról, odaléptem hozzá és egy cédulát adtam a kezébe, erre rá volt írva az egész programom. Azt mondtam neki, hogy megtakaríthatja a fáradságot, nem kell folyton utánam jönnie, itt pontosan fel van írva, hogy hová megyek, írja csak ezt be a jelentésébe, ő pedig hazamehet és lefekhet aludni. A detektív szót fogadott, másnap azonban már egy más detektív figyelt.

— Április huszonötödikén újból letartóztatnak. Ekkor már a főkapitányságon székelt Korvin-Klein. Amikor bevezettek hozzá, már ott találtam Kormos Károlyt, Schubert Ágostot és Lovászy Mártont. Korvin-Klein megint az obudai matrózokkal való összeköttetésem ügyében faggatott, hogy miért jártam a hajógyárhoz, mit akartam a matrózoktól és hogy én is járok-e a Modern-kávéházba, ahol Lovászy Márton és politikai barátjai titkos összejöveteleket rendeznek. Korvin egészen rossz nyomon haladt. Ekkor a miniszterelnöki palota felrobbantásának tervét már elejtettük. Most az volt a tervünk, hogy megnyerjük egy monitor legénységét, megszervezzük egy puccsot és mielőtt a monitor lövi a szovjetházat, az alatt a rendőrség megbízható elemeivel elfogatjuk a népbiztosokat.

— Itt sem volt bizonyítékuk. És kénytelenek voltak újból szabadlábra helyezni.

Haubrich küldönce

— Egyik napon felkeresett egy Gausser nevű huszárkapitány és előadta, hogy őt Haubrich népbiztos küldi. Arról volna szó, hogy a rendőrségi legénység egy részét meg kell nyerni az ellenforradalom részére. Haubrich, valamint a hozzája beosztott tisztet mindendáron meg akarják buktatni a szovjetet. Eleinte gyanakodtam, de később bizonyosságot szereztem arról, hogy Gausser igazat mondott. Több ízben talákoztunk. Terveket rajzoltunk és egészen pontosan megállapítottuk azt a programot, amelylyel az ellenforradalmi puccsot meg fogjuk szervezni. Sajnos, ez is meghiusult. Anyira figyeltek és oly állandó ellenőrzés alatt állottunk, hogy nem lehetett semmilyen akcióba belekezdeni.

A rákospalotai ellenforradalom

— Május elején, amikor biztosnak látszott a kommun bukása, Dietz főkapitánnyal, Gersich főfelügyelővel, Nonoztelecki tanácsossal, Olasz kapitánnyal, Egry fogalmazóval és Bézsényi ellenőrrel együtt kimentünk Rákospalotára és ott több gazdaemberrel megbeszéltek, hogy felfegyverez-

bevonulunk Budapestre, körülvesszük a szovjethá-
zat és elfogjuk és ártalmatlanná tesszük a népbiz-
tosokat. Ezt a tervet az hiúsította meg, hogy az
egyik rákospalotai gazda sógornője boszúból fel-
jelentette az egész tervet. Bennünket május tizen-
kettedikén letartóztattak. Engem éjszaka elhur-
coltak a parlamentbe és immár harmadszor Kor-
vin Klein Ottó elé vezettek. A vallatás napokig
tartott. Természetesen mindent tagadtunk. Erre
azt mondotta Korvin, hogy a *forradalmi törvény-
szék* elé kerül az ügy, addig pedig minket átszál-
litanak a gyűjtőfogházba. Itt rettenetes sokat
szenvedtünk, amíg végül elérkezett a tárgyalás
napja. A forradalmi törvényszéken dr. Vízny elnö-
költ és *Trattner* doktor volt a vádbiztos. *Nem tud-
tak ránkbizonyítani semmit.* Az ellenforradalom
vádja alól kénytelenek voltak bennünket felmen-
teni és bármennyire követelte is *Trattner* az inter-
nálásunkat, szabadlábra helyeztek bennünket.

— Ez a három ellenforradalmi puccs-kisér-
let története, amelyben résztvettem. Az idegeim
most már teljesen felmondták a szolgálatot, kép-
telen voltam további akcióban résztvenni, úgy,
hogy a június huszonnegyedik-i ellenforradalom-
ban nem is vettem részt. Ekkor már bujdostam,
részint a fővárosban, részint Kecskeméten.

Eddig tart Szentkirályi Béla elbeszélése. Sze-
rényen és nem is szívesen beszél ezekről a dol-
gokról. Pedig ezek a Szentkirályiak voltak az
igazi hősök a bolsevizmus elleni veszedelmes
harcban.